

ΑΘΗΝΑΙ

Π Ε Ρ Ι Τ Ε Ρ Π Η

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλάδ. 113.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. Ε'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΜΑΙΟΥ 1852.

ΣΚΙΑ ΦΙΛΑΤΗ.

Α.

Οί πολυάρθμοι ξένοι, οι συνελθόντες εις τὸν πύργον τοῦ Β. . . εἶχον τελειώσει τὸ γαῖμά των καὶ μετέβησαν εἰς τὴν αἴθυσαν τῆς συναναστροφῆς. Τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας ταύτης, ἡμέρας φθινοπωρινῆς, εἶχον ἐξέλθει ἅπαντες εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ ἤδη, γευματίσαντες, ἀνεπαύονται, λασχυνέοντες καὶ χαριεντιζόμενοι ἀπὸ τὸν κάματον τῆς θήρας.

Ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθει νὰ ᾔνοι μερικὴ, καὶ ἀπὸ πῶς στιγμῶν ἡ Λεωνία Β. . . συνωμίλει μετὰ τοῦ Παύλου Σαλικίου, τοῦ ὥραιου ἐξαδέλφου τῆς καὶ μη-στοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὁμιλία των αὕτη ἐγένετο μετὰ πολλῆς ζωηρότητος, πάντες περιεργεῖα φερόμενοι ἐσίστησαν διὰ ν' ἀκούσωσιν. Ὁ Παῦλος ἔλεγεν εἰς τὴν ἐξαδέλφην του, τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Σὺς ὀρκίζομαι, ὅτι ἡ σύζυγός μου θὰ μ' ἀγαπᾷ ἀνευ ὀρίων, ἴαν θέλει νὰ μ' ἀγαπᾷ κατὰ τὴν καρ-
διαν μου.

Εἰπῆτε μᾶλλον κατὰ τὸν χαρακτῆρά σας, κύριε ἐξαδέλφί μου, ἀπήντησεν ἡ Λεωνία.

Πολλοὶ ἐκ τῶν παρευριστῶτων ἐπευφήμησαν εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Λεωνίας. Ἄλλ' ὁ Παῦλος, ὁστις ἐφάνη ἀδελφίος εἰς τὸ κυνήγιον, ἠθέλησε νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἀπιστίαν του ἐκείνην ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ἀνταπολέ-μησε τὴν ἐξαδέλφην του μετὰ τοσοῦτου πνεύματος, ὥστε ἡ ἀφελὴς νέα παρ' ὀλίγον νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τὸ κακὸν τῆς ἐνώπιον ὄλων, ἀλλὰ περιωρισθὴ νὰ εἴπῃ κλαυθμηρῶς σχεδόν,

— Ἐὰν ἀπέθνησκον νέα καὶ ὁ σύζυγός μου μ' ἐλθισμόνι ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ παρέκάλουν τὸν Θεὸν τοσοῦτον, ὥστε ἦθελε πέμψῃ νὰ μὲν τὸν φέρῃ εἰς τοὺς οὐρανούς.

Ὁ Παῦλος ἐννέησε τέλος καὶ ἀπήντησε.

— Φιλτάτῃ ἐξαδέλφῃ, εἰς αὐροὺς καλῶς ὅτι δὲν θέλω ἐπὶ ζῆσει εἰς τὸν θάνατόν σου.

Ἡ θεία τῆς Λεωνίας ἐπεμύθη τότε καὶ ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ ἀνεψία τῆς καὶ ὁ Παῦλος ἐπρεπε νὰ χρησιμοποιή-σωσι τὰς περὶ τοῦ ἄλλου κόσμου ιδέας των, νὰ ὑπα-γωγῶσι δηλονότι εἰς τὸ κύμβαλον καὶ νὰ τραγωδήσωσι τὴν ὁψίαν ἐκ τοῦ Ῥωμ. α' α' καὶ Ἰουλιέτης ὀμπρα ἀδοράτα, ἥτις τότε ἔσκαπε πάντας.

— Εκεί φιλάτη; ἠρώτησεν ἡ Λεωνία, βλέπουσα τὸν ἐξάδελφόν της.

— Σκιά... γυνὴ φιλάτη, εἶπεν ὁ Παῦλος κύπτων εἰς τὸ εὖς τῆς Λεωνίας, ἐπὶ προφάσει, διὲ ἦνοιγε τὸ τετράδιον τῆς μουσικῆς.

— Ἀλλὰ δὲν με ὀμιλεῖς πλέον κατὰ τὸν χαρακτήρα σου, ἀπήντησεν ἡ νεανίς, μετὰ τῆς γυναικειᾶς ἐκείνης ἐπιμενῆς, τῆς τόσον θαλακτικῆς εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ ἥτις καθίσταται, ὡς τινες φρονοῦσι, τοσοῦτον ἀνυπόφορος εἰς τὴν ὑπανδρὸν ζωὴν.

Εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τῆς αἰθούσης, ὅπου τὸ φῶς ἐφάνεν ἀμυδρότερον καὶ ὠχρότερον, ὅπισθεν τραπέζης, ὅπου ἦσαν σωρευμένα κεντήματα, βελία, ἐφημερίδες, καὶ φυλλάδια, νεανίας τις ἐκάθητο μεμονωμένος. Ἐνῷ δὲ τὸ ἄσμα τοῦ Παύλου καὶ τῆς Λεωνίας ἐτελειώανεν, συγχρόνως καὶ ὡς διὰ κινήματος ἡλεκτρικοῦ, οὕτως εἶπεν, τὰ βλέμματα δλων ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν· τίποτε δὲ μέχρις ἐκείνου δὲν εἶχεν ἀναγγεῖλαι τὴν παρουσίαν του.

Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπηρμένους καὶ προσηλωμένους εἰς τινὰ ἀντικειμένην γωνίαν τῆς αἰθούσης. Κατ' ἄλλην ἐπίσης συγχρόνον στιγμήν ἠνθάνοντες ἅπαντες ῥιγύς τι, ὥσπερ τὸν θάνατον διαβαίνοντα. Ἡ φλόξ τῶν λυχνίων ἐκλονίσθη, ἐκλινε καὶ παρ' ὀλίγον νὰ σβύσῃ.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λεωνία εἶχον ἤδη παύσει τὸ ἄσμα των.

Μόνον δὲ τὸ μουσικὸν ὄργανον ἀντῆχει καὶ ἐπρόφερεν ἁρμονικῶς τὰς μελαγχολικὰς ταύτας λέξεις: Σ κ ι α φ ι λ τ ἄ τ η !

Καὶ ὁ νέος, ἐγερθεὶς, ἔκαμε βήματά τινα, τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντοτε πρὸς σκοπὸν τινα, ἀόρατον εἰς ἡμᾶς προσηλῶν... Ἐγὼνυπέτηνεν εἷα ἔπασσε πρηνής.

Β'

Δεὸς κατέλαβε τὰς γυναῖκας, οἱ δὲ ἄνδρες ἠπόρουσαν νὰ ὑποθέσωσι... τίς ἄρα ἦν ὁ νεανίας οὗτος; οὐδεὶς τὸν ἐγνώριζεν, οὐδεὶς καὶ τὸν εἶχεν ἰδεῖ εἰσερχόμενον.

Ὁ Κ. Β. . . ὁ φίλος ἐνῶν ἡμᾶς, ἀνοίγων τότε μὲν κρᾶν τινα χρυπτὴν θύραν, ἥ; ἡ τομὴ ἐχάνατο εἰς τὸ σκιῶμα τῆς αἰθούσης, μᾶς ἐξήγησεν ἐν μέρει, χωρὶς νὰ εἰπῇ τι τὸ μυστήριον. Ὁ Κ. Β. . . ἔχραβε τοὺς ὑπηρετάς του, τοὺς ἔνευσε νὰ τὸν βοηθήσωσιν ὅπως μεταφέρῃ ἐκτός τῆς αἰθούσης τὸν ἄνωστον νεανίαν. Ἐπιστρέψας εἰτα, μᾶς ἐπηυχῆθη τὴν καλὴν νύκτα, καὶ μᾶς ἐσώστησε τὴν ἀπεριέργειαν καὶ τὴν ὑπομονήν.

Μετ' ὀλίγον, οἱ πιστοὶ ὑπηρεταὶ τοῦ κύργου ἦσαν ἐν μέσῳ ἡμῶν, προσφέροντες ἐκάστῳ τὸν συνήθη τῆς ἐσπέρης λύχον.

Ἡ θεία τῆς Λεωνίας, ἡ Λεωνία καὶ ὁ Παῦλος δὲν ἦσαν πλέον ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἄπαντες ἠνωτοῦμεν ἀλλήλους διὰ τοῦ βλέμματος. Εἰς τοῦτο δὲ περιωρίσθημεν ἐπὶ τοῦ παρόντος. Οἱ περιέργοι ὑπῆγαν νὰ κατακλιθῶσι, χωρὶς νὰ μάθωσι τί περισσότερον, ὅπως ἐνίστη ὁ πάγουσι τὰ παῖδια νὰ κοιμηθῶσι, χωρὶς νὰ δειπνήσωσι.

Γ'

Τὴν ἐπιούσαν, ἐσήμερον ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος, καὶ εὐρέθημεν ὅλοι πάλιν περὶ τὴν τραπέζαν, εἰς τὰς

συνηθισμένας ἡμῶν θέσεις. Μόνον δὲ μία ἔδρα ἔμενε κενή, οὐ μακρὰν τῆς τοῦ οἰκοδεσπότου.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κ. Β. ἡ θεία δηλονότι τῆς Λεωνίας, ἀνέλαβε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς παρατηρήσεις, τὰς προκληθείσας ἐκ τῆς ἀπουσίας ταύτης ἐνὸς τῶν συνδαιτυμόνων.

— Ὁ Κ. Ῥεναῖος Δ. . . πάσχει ἀκόμη. Ἐξήγησε συγγνώμην, καὶ ἴσως δὲν καταβῇ νὰ προγευματισθῇ με ἡμᾶς.

— Ὁ Ῥεναῖος, ὑπέλαθεν ὁ Κ. Β. . . εἶναι ὁ εὖς ἀρχαίου τινὸς φίλου μου. Δὲν ἀνέτρεφεν ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ὡς ἐκ τούτου διετήρησε πλείστην ἰδνικότητα τῶν Γερμανῶν. Πιστεύει . . . ἡγάπηται. Ἐχει πάθος τι ἐν τῷ ἐγκρατῶ, θλίψιν τινα ἐν τῇ καρδίᾳ. Τῷ συμβαίνει συνεχῶς νὰ δνειρώτῃ, ὅλος ἐγρηγορῶν. Οἱ ἀγαθοὶ, ὅσοι προτιμῶσι νὰ ἦναι συμπαθεῖς, μάλλον ἢ νὰ πολὺ πραγματοποιῶσι τὸν ἀνους νὰ δνειρώτῳ, ἄλλοι δὲ τὸν ἐξυπνοῦσι.

Χθές, ὁ Ῥεναῖος εἶχεν ἰδεῖ ὄνειρον, ἐν πλήρῃ αἰθούσῃ.

Δὲν ἐνθυμεῖται πλέον σήμερον περὶ τοῦ χθεσίου ὄνειρου του. Ἦθελεν εἰσθαὶ σκληρὸν νὰ τοῦ τὸ ἐνθυμίσῃ τις.

Ἄς πῶμεν, κυρίαί καὶ κύριοι! εἰς τὴν λήθην! . . . εἰς τὴν φίλος ἐνίαν!

Ὁ Κ. Β. . . ὕψωσε τὸ ποτήριόν του, ἀλλὰ δὲν ἀνέμενε τὰς προπώσεις, ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ἠκούσθη καὶ ἐνόηθη παρ' ἡμῶν.

Ὁ Ῥεναῖος μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε.

Δὲν εἶχε κοιμηθῇ, τοῦτο ἐφαίνετο κάλλιστα, ἀλλ' ἠντλησεν, ἐν τῇ καρδίᾳ του βεθαίως, τὴν ἰσχύν του νὰ ὑποστῇ τὸ βάρος τῆς ἀναθέκετο ἡμῶν περιεργείας.

Ἦτον ἀτάραχος, καὶ τὸ παραδοξότιον, ἐφαίνετο λίαν φρόνιμος.

Δὲν θέλω προσπαθῆσαι νὰ περιγράψω πόσον εἶχεν θέλητρον ἐν τῇ θεσίᾳ του ταῦ ἡ. Ἡ ὠχρότης αὐτοῦ, ὁ κάματος, αἱ κλίσεις τῆς τρυφεράς καὶ πολλὰς παιδικῆς φωνῆς του, τὰ πάντα περιεποιούν αὐτῷ ἥθος τι ἄγνωστον καὶ μυστηριώδες, ὅπερ ἐπεκδύμει τὰ θελήγτρα τῆς νεότητος καὶ τὸ ἀνδρικὸν ἄμα τῆς ἡλικίας.

Μία τῶν περὶ ἐμὲ κυριῶν εὗρεν αὐτὸν εὐεῖδῃ, καλλομένην ἔχοντα ὅτι τὴν ἐκ τῶν χαρακτήρων πρὸς ἐρχομένην, ἀλλὰ μάλλον ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου. Ἄλλῃ δὲ τις, ἥτις ἐλέγετο λίαν εὐαίσθητος, καὶ ἐκάθητο εἰς τὰ δεξιὰ μου, μοὶ παρετήρησεν διὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κ. Ῥεναίου εἶχον τὴν δζεῖαν ἐκείνην, τὴν ἀκαταμάχητον ἔφρασιν, ἥτις δίδει εἰς τὸ βλέμμα τὴν ἀρχικὴν ζωηρότητα, βεθυθισμένην εἰς βαθυτάτην μελαγχολίαν.

Ἀπετάνθησαν πολλαὶ ἐμιλίας εἰς τὸν νεωστὶ ἐλθόντα, με σκοπὸν νὰ εἰπῇ τι ἐκ τῶν ἀφορώντων αὐτόν. Καὶ ἀπήντα μὲν, ἀλλ' αἱ ἀπαντήσεις του ἐγίνοντο μετὰ τοσοῦτης ἐπιτηδεύσεως, εἰς γενικά τινα περιστρεφόμενα, ὥστε οὐδὲν περὶ τῶν κατ' αὐτόν νὰ εἰκάσωμεν καὶ ἡδυνῆθημεν. Ἡ περιέργειά μας ἐν τούτοις οὐδὲν εἶχεν ἱκανοποιήσῃ.

Ἐνέστησε τοῦτο κάλλιστα ὁ Κ. Β. . . καί,

— Φίλοι μου, εἶπε ἐγειρόμενος ἐκ τῆς τραπέζης, σήμερον θελομεν ὑπάγει νὰ ἀνιχνεύσωμεν τὸν τόπον, καὶ αὐριον, κυνήγιον μέχρι θανάτου καθ' ἐνὸς συγγροῦ, γνωρίμου τῶν ἀγροφυλάκων μου, συγγροῦ κακίστου μὲν τὸν χαρακτήρα, ἀξιολόγου δὲ τὸ μέγεθος. Ὁ ἀγαπῶν με ἄς με ἀκολουθήσῃ! ἱπεύσωμεν

Ἰππεύσωμεν! πόλεμον θανατηφόρον κατὰ τοῦ εὐά-
γρου! ἐπανελάβομεν μετὰ προθυμίας ἅπαντες.

— Τὸ πτωχὸν ζῶον! εἶπον αἱ γυναῖκες, ἀλλὰς
ἰδέας μὴ δύνασθαι νὰ συλλαβῶσι κατ' ἐκείνην τὴν
ἡμέραν, εἰμὴ ἰδέας τριφερότητος.

—

Δ.

Τῇ ἐπαύριον, αἱ προαπομασάσαι τῆς ἀναχωρήσεως
ἐγένοντο θορυβώδεις.

Οἱ κύνῃσι ἔφερον τὴν μεγάλην στολὴν τῶν.

Τῷ ὄντι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ ἐκστρατεία μας
ἦτο σοβαρά· ὁ Κ. Β. ἄτρεμος κυνηγός, ἀλλ' ὅς-
τις δὲν συναπῆλθε μεθ' ἡμῶν εἰς τὰς προλαβοῦσας
θήρας, ἐλάμβανεν ἤδη τὴν ἀρχηγίαν τοῦ σώματος,
συνιστῶν εἰς ἡμᾶς τὴν φρόνησιν.

Οἱ Ῥεναῖος Δ. . . συνεμίχθη μετὰ τῶν λοιπῶν.
Ἐφερε στολὴν τινὰ διάφορον τῆς ἡμετέρας, καὶ πε-
ρεδίδετο μὲν εἰς ὀλιγωτέραν τῶν ἄλλων κίνησιν, ἀλλ'
ἐννοοῦμεν, ὅτι μᾶς παρεκκινεῖ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν
διὰ τοὺς ἐνδεχομένους αὐτῆς κινδύνους καὶ τὴν ἐκ
ταύτης δόξαν.

Εἶχα συλλαβεῖ ἀρίστην περὶ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ
χαρακτῆρος τοῦ νέου τούτου ἰδέαν, καὶ ἀπέδειξα τοῦτο
διὰ τῶν κολλακτικωτέρων καὶ καταπειστικωτέρων
τρέπων, οὔτε εἰπὼν τι, οὔτε διανενηθεὶς κἂν νὰ τὸ
ἐκφράσω. Πόσοι δὲν ὑπάρχουσι τρόποι ἐκφράσεως
καὶ μόνον οἱ βλάπτες προστρέχουσι κατὰ πᾶσαν πε-
ρίστασιν εἰς τὸν λόγον.

Ἰππευσα ἵππον τινὰ ὀνομαζόμενον Π ο λ υ δ ε ὕ κ η ν.
Τὸ αὐγενὲς τοῦτο ζῶον ἐγνωρίζετο διὰ τὴν κλίσιν
τὴν εἶχε πρὸς τὸν γαίονά του, ἐν τῷ σταύλῳ, ὀνομα-
ζόμενον Κ ά σ τ ο ρ α. Πειθῆνιος, ὅταν συνεβάδιζε μετὰ
τοῦ Κ ά σ τ ο ρ ο ς, ὁ Π ο λ υ δ ε ὕ κ η ς ἐγένετο ἀκρά-
τητος, ἀδάμαστος, ἐσάκῃς ἤθελον νὰ τὸν μακρύνωσιν
ἀπ' αὐτοῦ.

Τὸν Κ ά σ τ ο ρ α ἔλαβεν ἐκ τύχης ὁ Ῥεναῖος. Γνω-
ρίζων τὴν ιδιοτροπίαν ταύτην τοῦ Π ο λ υ δ ε ὕ κ η ς,
μάλιστα ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον του, μ' ἐθεώρησε
μετ' ὕψους γλυκυτάτῳ, καὶ μ' ἐχαίρετ' ἐς διὰ τῆς
χειρὸς.

Ἡ θῆρα ἤρχισεν, ἐνεψυχώθη, ἐγένεν ὀρμητικὴ. Οἱ
ἵπποι ἔτρεχον, ὡς ὁ ἄνεμος. Ὁ Κ ά σ τ ω ρ προηγεῖτο
πάντων, ὁ Π ο λ υ δ ε ὕ κ η ς τὸν ἠκολούθει.

Εἶχομεν μακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἵππους.
Ἡ ταχύτης ἡμῶν ἦν τωδὲν φανταστικὴ.

— Πυρεδύλας, ἐὰν σ' εἶναι δυνατόν ἐμπρός σου!
ἐκραύγασεν ὁ Ῥεναῖος.

Εὗρισκόμεθα παρὰ τὴν ἔξοδον μιᾶς λόχμης καὶ
εἰς τὴν εἰσοδὸν μακρᾶς δεινροστοιχίας δασους. Ἐ-
κατὸν περίπου βήματα ἐμπρός μας ἐφορμῶν καθ' ἡ
μῶν καὶ ἤδη πληγωθεὶς ὑπὸ τῶν κυνῶν, ὁ σάαγρος
ἐφευγε τοὺς ἐχθρούς του. Οἱ ἵπποι μας ἐσταμάτησαν
ἐκπύον τὴν κεφαλὴν, ἐκρυπτόν τὰ ὦτα ἐπὶ τοῦ τρα-
χήλου τῶν καὶ ἀνέπνεον σιωπῇ εἰπεῖν, τὸν κίνδυνον,
διὰ τῶν πυριπνῶν μυκητῶν τῶν.

Οἱ Ῥεναῖος ἐπυρεδύλας πρῶτος. Ὁ σάαγρος ἀ-
νεσκίρτησε δις ἢ τρίς, καὶ ἦλθε νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ
τοῦ Κ ά σ τ ο ρ ο ς, τὸν ὁποῖον καὶ ἐρρίψε καταγῆς.

Κατέβην ἀπὸ τοῦ ἵππου δι' ἐνὸς ἁλματος. — Εἶχαν
παρέλθει καὶ σάαγρος καὶ κύνες.

Οἱ Ῥεναῖος ἐπληγώθη δεινῶς κατὰ τὸ στήθος.

— Δὲν εἶναι τίποτε, μὲ εἶπε· βλέπων τὴν ἀκα-
πισίαν καὶ τὸν τρόμον μου.

— Ὅχι δὲν εἶναι τίποτε, τί λέγετε κύριε; δὲν εἶ-
ναι πληγὴ τις εὐθεράπευτος;

Οἱ Ῥεναῖος ἐκύψε τὰ ὅμματα ἐπὶ τοῦ στήθους
του, κατεμέτρησε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ἀνοιγμα τῆς
πληγῆς καὶ ἐπανελάβε μειδιῶν.

— Μία ὀλόκληρος ψυχὴ δὲν δύναται νὰ διέλθῃ
αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μου ἐφυγεν ἤδη
πρὸ τινων μηνῶν, καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ ὑπεσχέθη νὰ ὑ-
πάγῃ πρὸς τὸ ἀπελθόν.

— Κύριε, ἐκραύγασα τότε, διὰ νὰ σᾶς βοηθήσω
δὲν ἔχω παρ' ὀλίγην ἀταραξίαν μὴ μὲ ἀπελπίζε-
τε, μὴ μὲ ἀρπύριζε τὴν γενναϊότητά μου μὲ ἰδέας...
μὲ αἰσθήματα, τὰ ὅποια δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω. Θὰ
ἐλθῶσι νὰ σᾶς φλεδοτομήσωσι... νὰ σᾶς σώσωσι...
διότι θὰ σᾶς σώσωσι, ναί!

— Μάταιον! κύριε! φίλε μου... (καὶ μοὶ ἔτεινε
τὴν χεῖρά του.) ὁ θάνατος εἶναι ἀνώτερος τῶν μι-
κρῶν τούτων συμβάντων. Ὁ ἀποθάνω, διότι ὀρεῖλω
ν' ἀποθάνω, διότι προχθὲς ἀέκη τὸ ὑπεσχέθη.

Ἐν τούτοις, ἐκ τοῦ θορύβου ἦτο πρόδηλον ὅτι οἱ
κύνῃσι ἐμακρύνοντο πάντοτε.

— Ἡ παραφροσύνη! . . ἐψύθρισα κυττῶν τὸ μέτω-
πόν μου.

— Ἡ παραφροσύνη! . . εἶπες; ὅχι, κύριε, δὲν εἶναι
τὸ λογικόν, ὅπερ μ' ἐγκαταλείπει, ἀλλ' εὐγενέστερόν
τι, αὐτὴ ἡ ψυχὴ! εἶναι ἡ ζωὴ, ἡ ζωὴ ἐκείνη ἡ ἀ-
ληθής, ἡ συγκειμένη ἐκ δύο ἐρώτων, καὶ ἥτις πε-
λευτᾷ, ὡς τὸ πτηνὸν πίπτει, ὅταν ἡ τέτρα τῶν πτε-
ρύγων τοῦ ἐπληγώθη! . .

Δὲν εὗρισκον τίποτε ν' ἀντιλέξω. Εἶχον συγκινηθῆ,
ἤμην τεταραγμένος.

— Ἡ σιωπὴ αὐτῆς, ἐπανελάβεν, εἶναι πλέον ἀξία
ὕμνων... ἐμοῦ. Εὐχαριστῶ, εἶσθαι ἀνὴρ καὶ πέποιθα
εἰς ὕμνους.

Μάθετε λοιπὸν, προχθὲς μ' εἶχεν ἐπιφανῆ α ὕ τ ἡ . .

Τὴν ἐρώτησα διατὶ αἱ προσευχαί μου δὲν εἴση-
κούσθησαν παρὰ Θεοῦ, διατὶ ἐξῶν ἀκόμη;

Τὴν ἐρώτησα ἐὰν ὁ Θεός, ἐὰν αὐτὴ ἡ ἰδία μὲ ἐ-
νόμιζεν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀνάξιον;

Καὶ αὐτὴ μὲ ἀπήντησε . . « Μὲ ἀγαπᾷ πάντοτε! »

Καὶ ἐγὼ ἔπεσα πρηνὴς ἀπὸ θαυμασμοῦ καὶ ἀληγῆδός.

Ἀλλὰ φωνὴ τις ἄγνωστος, ἁρμονικὴ ἀπήντησεν
ἀντ' ἐμοῦ, — « σ κ ι ἂ φ ι λ ἄ τ ἡ » ombra ado-
rata. . . .

Ἡ φωνὴ αὐτῆς ἦτον ἡ τοῦ ἀγγέλου φύλακός μου. . .

Ἐπίστευσεν αὐτῇ εἰς τὸν λόγον τοῦ ἀγγέλου
μου. Θίλω τέλος πάντων ἀποθάναι!

Δός μοι τὴν χεῖρά σου. Ἐχω, ἐδῶ, πλησίον τῆς
πληγῆς ταύτης ἐν χαρτοφυλάκιον, λάβε το ».

Ἐλαβὲ τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ ἐνεχείρισα εἰς
τὸν δούστην παραφρονα.

Πρῶτον ἐξήγαγον αὐτοῦ ἐπιστολάς τινάς. Ἐπειτα
εἶπε μὲ φωνὴν μᾶλλον ἐπὶ μᾶλλον οὐνομένην.

— Ἄς μὲ ἀκολουθήσωσι... κύριε... πρέπει νὰ
καῶσι... τὸ ὑπόσχεσαι;

Τὸ βλέμμα μου ἀπήντησεν ὅτι ὀρκίζομαι περὶ τούτου.

Ἦγγισεν ἀκολουθῶς στελέχη τινὰ χόρτων, ἀνθῆ
τινὰ ξηρὰ, τὰ ὅποια ἐφύλαττεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν
του, τὰ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του, τὰ ἠσπάσθη.

— Τὸ βλέπεις, πᾶν ὅ,τι μ' ἦτο προσφιλὲς ἀπέ-

θανε πρὶν ἐμοῦ. Θέλεις τὰ θέσει εἰς τὸ φέρετρόν μου, πλησίον τῆς καρδίας μου.

Ὁ Ρεναῖος ἀνεπαύθη πρὸς στιγμὴν ἡ ζωὴ του ἐφαίνετο ἀναζωπυρουμένη ἐν τῷ στήθει του. Μὲ ἐθεώρησε μὲ ἱλαρὸν καὶ προσηγνὲς βλέμμα.

— Ἦθελες γίνεαι φίλος μου . . . εἰσὶν τοιοῦτος.

Καὶ μ' ἐνεχείρισεν μικρὸν κλειδίον, ὅπερ ἡ νεκρομένη χεὶρ του ἐξήτει πολλὴν ὥραν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου.

— Λάβε, εἰπέ, δεῖξέ το εἰς τὸν φίλον μου, εἰς τὸν πατέρα μου, τὸν Κ. Β. . . καὶ θέλει ἐννοήσῃ . . .

Εἰπέ του νὰ μὴν ἐπιγράψῃ ἐπὶ τοῦ τάφου μου παρὰ τὰς λέξεις ταύτας.

ΡΕΝΑΙΟΣ 11 Σεπτεμβρίου 18. . .

Εὐχαριστῶ, καὶ χαῖρε, κύριε, χαῖρε !

Καὶ ὕψωσε ἐκ νέου τὰ ὄμματά του εἰς οὐρανόν, ἐτίθει τὴν χεῖρά του πρὸς ὃν τι ἀόρατον, ψυθυρίζων, « βροῦντέ με ».

Καὶ ἀνεγερθεὶς, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ἦκουσα τοὺς ἤχους τῶν σαλπύγων, εἰδοποιούντας, ὅτι τοὶ κυνῆγιον ἐσελεύσονται.

Ὁ Ρεναῖος ἀνέβη εἰς οὐρανούς ἐν μέσῳ τῶν ἡχῶν τούτων των μουσικῶν.

Θεέ μου ἦν ἄρα τοῦτο θρίαμβος ;

Θεέ μου ! ὑπάρχει ἄραγε μετὰ τὴν ἡμῶν καὶ τοῦ οὐρανοῦ κόσμος τις ἀόρατος ;

Τίς εἶδε ;

Ὁ Κάρλος Νοτιέρος, ἀνὴρ, ὅστις εἶχε πολλὴν πίστιν, διότι εἶχε καὶ πολὺν ὄρθον νουν, ἔγραψέ που,

« Ἡ Ἀμερικὴ ἦν κόσμος φανταστικὸς, πρὸ τοῦ Χριστοφέρου Κολόμβου ».

(Μετάρρασις) Π.

ΠΟΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΜΑΘΗΜΑ.

Υπό τοῦ Κ. Κερατρί.

Α.

Ἡ συνάντησις.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 18. . . λαβὼν τὸ προάριστόν μου ἐν τῷ καφενεῷ τοῦ Φ. ο. ὤ, εἶχον καθήσει εἰς τινὰ αὐτοῦ γωνίαν, ἡσυχῶς καὶ σκεπτόμενος κατ' ἐαυτὸν περὶ τῆς ἀνθρωπότητος, περὶ τῶν σχέσεων καὶ κοινωνικῶν ἀναγκῶν αὐτῆς, περὶ τῆς θεωρίας τῶν κυβερνήσεων κτλ. κτλ.

Ἡ νεορὰ αὕτη συνδιάλεξις διεκόπη, διότι νεανίας τις, οὐ πινὸς τὰ χεῖλη ἐφαίνοντο εἰκονίζοντα ἀρέλαιαν καὶ ἀγαθωσύνην, ἐφειλκυσάν ὅλην τὴν προσοχήν μου. Ἀπευθύνθη δὲ οὗτος εἰς τινὰ φλεγματικὸν ἀνθρώπον, μετρίου ἀναστήματος, κοσμικῶς ἐνδεδυμένου ἐρέαν χρώματος καστάνοχρόου. Ἐκλήθην δὲ κατέναντι ὁ εἰς τοῦ ἄλλου καὶ ἀρκετὰ πλησίον μου, ὥς ὅτι λόγοι των ἤδοναν

νὰ διεγείρωσι τὴν περιέργειάν μου, κατὰ τοσοῦτον ζωηροτέραν, καθ' ὅσον δὲν ὠμίλου, περὶ πραγμάτων τυχαίων. Ἐζήτησα νὰ πῶ ἐν ποτήριον περιπλέον, ὡς πρόβασιν τοῦ νὰ μὴ πειραίσω τὴν θέσιν μου, καὶ εἰ γεινα ὅλος προσοχῇ.

— Νέε μου συμπατριῶτα, ἔλεγεν ὁ τὸ καστανόχρουν ἐξ ἐρέας ἐνδυμα φορῶν δὲν ἤξευρε ἀν συνεννοώμεθα. Μὲ ὠμιλεῖτε περὶ αἰσθημάτων, τὰ ὅποια μ' ὄλον διὲ δύνανται συνεχῶς νὰ ῥ-αι πλαστὰ, ἀλλ' ἐγειναν δεκτὰ εἰς ὅλα τὰ διδῶντα, εἰς πᾶσαν συνομιλίαν θὰ ἦτο ἀνεπηδεία νὰ τὰ κατηγορήσω, εἰ δὲ μᾶλλον νὰ τὰ συκοφανήσω. Θέλω μόνον τολμήσει νὰ εἶπῃ ὅτι ὀλίγον πιστεύω εἰς τὴν ἀφιλοκερδῆ φιλοπατρίαν, καὶ εἰ ὀλιγώτερον εἰς τὰς μεγάλας ἀρετάς, ἐτοιμους πάντοτε νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἢ νὰ προσφέρωσι θυσίαν τινά. Τὰ αἰσθηματὰ μας, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐλαττοῦνται, λαμβάνοντα πλειοτέραν ἐπίτασιν, Ὁ πατριωτισμὸς τῆς Ῥώμης ἦτο λυσιτελέστερος, περιριζώμενος εἰς μόνην τὴν Ἰταλίαν ἢ κατ' ἅπασαν τὴν αἰκουμένην. Ἐὰν θέλετε ἐφαρμόσετε τὴν ἀρχὴν ταύτην καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ ἐκταθῶμεν πλειότερον. Ἀγαπῶ τὴν Γαλλίαν, διότι ἡ Ὀδέρην συμπεριλαμβανέται εἰς αὐτὴν, τὴν Ὀδέρην δὲ, διότι περιέχει τὰ ὅσα τῶν πατέρων μου καὶ τὴν μετρίαν κληρονομίαν, ἣν μοὶ ἄρῃσαν. Ἐχω δὲ χρέος νὰ διαφέρωμαι διὰ τὴν μεγαλόπολιν σὰς, τοῦ Παρισίου, διότι εἰς αὐτὰ ἔφερα τὴν γυναῖκά μου καὶ τὰ τέκνα μου, ὅπως περαιώσωσι τὴν ἀγωγὴν αὐτῶν· ἀλλὰ θέλω σὰ εἰπεῖν, μετὰ τὴν αὐτὴν εἰλικρινεῖαν, ὅτι μετὰ τὴν ἀποχώρησίν μου, δὲν θέλω ἔχει τὴν αὐτὴν ἀγάπην πρὸς αὐτούς, πρὸ πάντων ἐὰν συλλογίζωνται νὰ δώσωσι νέα μαθήματα εἰς τὴν κυβερνήσιν των. Ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς φιλίας. Φιλτάτε Ἀδόλφε· εἰσὶν εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ζωηρῶν ἐντυπώσεων, καθ' ἃς ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐρῆν (διότι καὶ αὐτὸ εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἀνάγκας) σὲ σύρει πρὸς τὸ ὅν, τοῦ ὁποίου τὰ βλέμματα εἰσὶ θυπευτικά, καὶ αἱ ὑποσχέσεις ἐχούσιν ἀναφορὰν μετὰ ἐπιθυμίας μας. Πίστευσε με, φυλαχθήτι κατὰ τῶν αἰσθημάτων τούτων, τὴν πλειστάκις ἀπατηλῶν. Ἦξευρε ὅτι ὁ μὴ ἐνάρετος ἀνθρώπος οὐδέποτε θέλει εἶσθαι ἄλλο τι εἰμὴ ψευδὴς φίλος, καὶ διὲ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρετὴν ἀναγκαστοὶ μία καρδία ὁρμηκευτική. Ἄς ὠμιλήσωμεν περὶ τοῦ ἐρωτός, νέε συμπατριῶτά μου, τὸν ὁποῖον ἠρθάνθη καὶ ἐγὼ ἄλλοτε, εἰς τὴν ἡλικίαν, ἣν σοὶ ἔχεις ἤδη. Νομίζω ὅτι ἔχομεν δύο τρόπους διαφόρους νὰ θεωρήσωμεν αὐτόν. Τὸ κατ' ἐμὲ, πιστεύω ὅτι αὐτὸς εἶναι δόσοληψία τις τοῦ βίου ὑπόθεσις τις σκευρὰ, καὶ πρέπει νὰ ἀποφασίσῃ μετὰ ὥριμον σκεψίν.

— Ὑπόθεσις ! ἀνέκραξεν ὁ νέος Ἀδόλφος συστέλων τὰς ὀρεῖς του καὶ κτυπῶν κατὰ γῆς τὸν πόδα του, δόσοληψία ! Ἄπαγε ! εἶναι τέρψις τοῦ βίου.

— Ἐν τούτοις οὕτω τὸν ἐπίσταυσα καὶ ἐγὼ, φιλτάτε μου, καὶ ἠπατήθην. Ἀλλὰ βλέπεις, ἡ βροχὴ ἀναγκάζει τοὺς φοιτητὰς τοῦ καφενείου νὰ πλημμυροῦν ἐνταῦθα. Δὲν θέλομεν πλέον συνακουέσθαι, διότι ἀναμειβόμενος θέλουν πραγματευθῇ περὶ πολιτικῆς. Ἀμφιβάλλω ἀν συμφωνήσων ποτέ. Ἄς παραχωρήσωμεν εἰς αὐτούς. Ἐὰν ἐπανέλθῃ οὐρίον τὴν αὐτὴν ὥραν ἐνταῦθα, δυνάμεθα νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν συνομιλίαν μας, καὶ ἴσως σοὶ ἀποδείξω ὅτι διὰ νὰ ῥ-αι εὐτυχὴς εἰς τὸν γάμον του, πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ ἀκρι-